

บทนำ

ท่านหญิงสี่แห่งวังเงินจิ้งจก^{*} เป็นคนสุภาพอ่อนโยน ทว่าเมื่อต้องตกอยู่กลางหมู่มวลหญิงชั้นสูงที่คอยแต่จะจ้องทำลายนาง ความอดทนของนางจึงค่อยๆ หดลงไปทุกที

"อิงอิง วันเกิดเจ้าใกล้เข้ามาทุกทีแล้ว พวกเราควรให้อะไรเจ้าเป็นของขวัญดี" ท่านหญิงเหอหยางแสวงเขยิบเข้าหานางอย่างสนิทสนม

"อู๊ย เหอหยาง เจ้าไม่ควรพูดเลย" ท่านหญิงเซ้าซีซึ่งอยู่ด้านข้างแสวงทำท่าสะดุ้งตกใจ "ผู้หญิงเราอายุครบยี่สิบไม่ใช่ว่าเรื่องนำยินดีสักนิด โดยเฉพาะอย่างยิ่ง...ผู้หญิงที่ยังไม่ได้แต่งงาน"

ทันทีที่คำพูดนี้หลุดออกมา สายตาเห็นอกเห็นใจทุกคู่ก็ไปรวมมาตกที่ ท่านหญิงอิงอิง

อิงอิงร้องโหยหวนในใจ แอบนึกต่อว่าบิดาอยู่ลึกๆ ว่าเหตุใดจึงต้อง

^{*} จิ้งจกหรือตัวหัวจิ้งจก เป็นยศรองจากตำแหน่งจิ้งจก ในสมัยราชวงศ์ชิง ผู้ที่จะได้รับการอวยยศเป็นจิ้งจกต้องเป็นพระราชโอรส พระเชษฐาหรือพระอนุชาของจักรพรรดิ ไม่เช่นนั้นก็ต้องเป็น 'ข้า' ประมุขของมองโกล

น้องเสนา

พานางเข้าวังมาเจอ 'ความห่วงใย' จากบรรดาท่านหญิงพวกนี้ด้วย เติม อิงอิงยังคบค้าสมาคมกับท่านหญิงคนอื่น ๆ ได้เป็นอย่างดี เพราะนางเป็นคนเงียบ ชอบฟังมากกว่าพูด เว้นเสียแต่จะมีใครขอความเห็น โดยรวมจึงจัดว่าเป็นคนที่คบหาด้วยได้ง่ายที่สุดในบรรดากลุ่มบุตรีลูกผู้ดีทั้งหลาย

ทว่าหลังจากน้องสาวคนสุดท้องแต่งงานกับเปี้ยแล้ว* ผู้เสนห์แรงที่สุดในวัง ทุกสิ่งก็เปลี่ยนแปลงไปอย่างน่าประหลาด นางเคยได้ยินอันหลินน้องสาวนางพูดถึงท่านหญิงเหล่านี้ว่าพวกนางพยายามเข้ามา 'เอาใจใส่' นางถึงวังรู่ยชินอ่องอย่างไร แต่สามีของอันหลินไม่ใช่คนที่ใครจะล้อเล่นด้วยได้ ผลก็คือบรรดาท่านหญิงเหล่านี้ไม่รู้จะไประบายอารมณ์ที่ไหน สุดท้ายจึงพากันมาลงที่นาง และให้บังเอิญว่าปีนี้นางก็กำลังจะอายุครบยี่สิบปี ยังไม่มีคู่ครองพอดี นี่จึงกลายเป็นปมให้หญิงสาวพวกนั้นรุมเหยียบย่ำอย่างรุนแรง

"ขอบคุณพวกเจ้าที่เป็นห่วงข้า แต่เรื่องนี้ข้าไม่ได้รับร้อนอะไร" อิงอิงยิ้มอย่างอ่อนโยน ไม่มีสีหน้าขุ่นเคืองที่ถูกล่วงเกินสัณนิษ

"ไม่รับร้อนได้อย่างไร บิดาเจ้าเป็นถึงจวินอ่อง ทั้งยังเป็นขุนนางใหญ่ในราชสำนัก แต่ป่านนี้แล้วเจ้ากลับยังไม่ได้ออกเรือน คนนอกไม่รู้จะคิดว่าเจ้ามีจุดบกพร่องเอาได้!"

แม้ท่านหญิงเหอหยางจะดูเป็นเด็อดเป็นร้อนแทน ทว่าความนัยในคำพูดกลับชี้ให้เห็นว่าอิงอิงมีจุดบกพร่องจริงๆ จึงยังไม่มีคู่ครองจนถึงตอนนี้

อิงอิงไม่แสดงสีหน้าไม่พอใจแม้แต่น้อย มุมปากนางยังคงเจือยิ้มบางๆ

* ในสมัยราชวงศ์ชิงมีการจัดอิสริยยศสำหรับเจ้านายและขุนนางฝ่ายชายไว้สิบสองชั้น ไม่รวมตำแหน่งรัชทายาท โดยสี่ยุคสูงสุดได้แก่จวินอ่อง จวินอ่อง เปี้ยแล้ว และเปี้ยจื่อตามลำดับ ซึ่งมีทั้งได้จากการสืบตระกูลหรือจักรพรรดิแต่งตั้งตามพระราชวินิจฉัยและความดีความชอบ ดังนั้นผู้ที่สืบตระกูลจึงอาจได้ยศเทียบเท่าผู้เป็นบิดาหรือต่ำลงมากกว่าหนึ่งขั้นก็ได้

"หรือเจ้าก็พลอยเชื่อไปด้วยว่าข้าอ่านใจคนได้จริงๆ?"

หญิงสาวแต่ละคนสะดุ้งเฮือกไปตาม ๆ กัน พวกนางไม่คิดว่าอิงฉิ่งจะพูดถึงข่าวลือดังกล่าวออกมาตรง ๆ อันที่จริงข่าวลือนี้ก็ลือกันมาสักพักใหญ่แล้ว ว่ากันว่าผู้ชายทุกคนที่เดิมมีใจให้อิงฉิ่งต่างพากันล้มเลิกความคิดจะสู่ขอนางทันทีที่ได้พบนาง สาเหตุก็เพราะความสามารถพิเศษของนางทำให้พวกเขาารู้สึกเปลือยเปล่า ไร้ซึ่งสิ่งกำบัง ชวนให้วิตกว่าการแต่งงานกับผู้หญิงเช่นนี้จะเป็นเคราะห์ร้ายมากกว่าโชคดี

"เจ้า...สามารถอ่านใจคนได้เพียงแคเห็นหน้าจริงๆ หรือ" ท่านหญิงเช่าซีถามเสียงสั่น เช่นนั้นเมื่อครู่ที่ตนจใจฉิ่งหน้าอีกฝ่าย นางมองออกตั้งแต่แรกหรือ

อิงฉิ่งเห็นแววหาจดหมายที่ปล้นปรากฏขึ้นในดวงตาคนตรงหน้า มุมปากนางเกือบจะยกขึ้นอยู่รอมร่อ นางมองเห็นความประสงคร้ายของท่านหญิงเช่าซีจริงๆ ว่านั่นไม่ใช่เพราะนางมีความสามารถพิเศษใด ๆ

โชคดีที่นางเงยหน้าขึ้นมาเห็นบิดาเดินมาทางนี้พอดี นางจึงรีบลุกขึ้นอย่างรวดเร็ว

"ขอภัยด้วย ข้าคงต้องขอตัวก่อน"

นางหนีกลุ่มท่านหญิงซึ่งคอยแต่จะจ้องจับผิดกลุ่มนี้ไปหาบิดา เขาตั้งใจพานางเข้าวังมาวันนี้เพราะต้องการให้นางช่วยคุณผู้หนึ่ง หรือคนผู้นั้นจะเป็นคนที่กำลังยืนอยู่ข้างกายบิดาในตอนนี

"อิงฉิ่ง เจ้าคงรอนานแล้วระมัง" เจิงฉินจวินอ่องพยักหน้าให้บุตรสาวตนเอง จากนั้นจึงหันไปแนะนำอีกฝ่าย "มานี่สิ มาคารวะเป่ย์เล่าชื่อเท่อ"

"คารวะท่านชาย" นางคารวะเล่าชื่อเท่อ ทว่าสายตากลับสบประสาน

กับเขาอย่างไม่ลังเล

นางเคยได้ยินชื่อเสียงของท่านชายล่าชื่อতোমাগোনে รู้ว่าคนผู้นี้มี
บทบาทอย่างยิ่งในวัง และมักชอบเสนอตัวปฏิบัติกิจแทนจักรพรรดิ ทว่านี่
เป็นครั้งแรกที่นางได้พบตัวจริงของเขา

เขาอายุประมาณสามสิบ ไร้ใครสั่นที่คางทำให้ดูสูงอายุกว่าความ
เป็นจริง ทว่าเพียงแค่นี้ได้สบตา นางก็ถึงกับชะงักไป

สายตาของคนผู้นี้ทำให้นางรู้สึกอึดอัด ดวงตาเขาขุ่นมัวนัก นอกจาก
ความทะเยอทะยานอันไม่อาจซ่อนเร้นแล้ว ยังมีความโกรธแค้นและอารมณ์
อันซับซ้อนลุ่มลึกพันเกี่ยวอยู่ในกันบึงนัยน์ตา

นางสบตาเขาอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะรีบเบนสายตาออกเพื่อไม่ให้เสีย
มารยาท

"เจ้าคงเป็นท่านหญิงสี่แห่งวังจิวอันองกระมัง ข้าเลื่อมใสมานานแล้ว"
ล่าชื่อতোমাগোনেประสานมือว่า แต่ดวงตากลับวางอำนาจและถือดี

อิงอิงรู้ว่าล่าชื่อতোমাগোનેได้ยินข่าวลือเกี่ยวกับนางมาก่อน และคงไม่เห็น
ผู้หญิงอย่างนางอยู่ในสายตา นางหันไปหาบิดา

"ท่านพ่อ ข้าเหนื่อยแล้ว พวกเรากลับวังอ่องได้แล้วหรือยัง"

"ได้สิ พวกเรากลับวังอ่องกันเถอะ!" เฉิงฉินจิวอันอ่องประสานมือให้
ล่าชื่อতোমাগোনে "แล้วพบกันวันหน้า ล่าชื่อতোমাগোને"

"ท่านอ่อง แล้วเรื่องบรรเทาภัยแดนใต้เล่า" เห็นได้ชัดว่าล่าชื่อতোমাগোনে
ต้องการคำตอบเดี๋ยวนี้

เฉิงฉินจิวอันอ่องเหลือบมองอิงอิงแวบหนึ่ง จากนั้นจึงโบกมือ

"ไว้ค่อยว่ากันวันหน้า อิงอิงรอช้านานมากแล้ว พวกข้าคงต้องขอตัวก่อน"

ดังนั้นคู่บุตรบิดาจึงออกจากวังมาท่ามกลางสีหน้าไม่สู้ยินดีของ
ล่าชื่อเท่อ

ระหว่างทางทั้งคู่เอ่ยถึงล่าชื่อเท่อขึ้นมา

"คนที่ท่านพ่อต้องการให้ข้าพบคงเป็นท่านชายผู้นี้กระมัง" อิงอิงหัน
ไปมองบิดา

ท่านอ๋องพยักหน้า "อุทกภัยแดนใต้หนักหนาสาหัสนัก จักรพรรดิทรง
ได้รับข่าวเร็วแจ้งเรื่องมา พระองค์ร้อนพระทัยยิ่ง จึงทรงวางแผนส่งคนไป
บรรเทาภัยแดนใต้ ทว่าคนที่ต้องการปฏิบัติภารกิจนี้มิใช่น้อย วันนี้พระองค์
เรียกพ่อเข้าเฝ้าเพราะต้องการให้พ่อออกความเห็นเรื่องนี้"

"ท่านชายผู้นี้คงคิดจะช่วงชิงภารกิจนี้เป็นแน่ แม้อุทกภัยครั้งนี้จะ
ร้ายแรง แต่ขุนนางที่ไปบรรเทาภัยคงจะถือโอกาสนี้ยึดครองแหล่งทรัพยากร
ได้ มีน้ำเล้าใครๆ ถึงได้พากันแย่งภารกิจนี้" อิงอิงพูดเรียบๆ เริ่มเข้าใจ
จุดประสงค์ของบิดาขึ้นมาบ้าง

"ล่าชื่อเท่อเป็นคนหนุ่มที่กระตือรือร้น ผลงานก็มีให้เห็นอยู่บ้าง
เมื่อวานเขาตั้งใจมาขอให้พ่อเสนอชื่อเขาต่อจักรพรรดิ แต่จนแล้วจนรอด
พ่อก็ยังไม่ตอบตกลง" ท่านอ๋องขมวดคิ้ว "เจ้าคิดว่าเขาเป็นอย่างไร"

"ความขุ่นมัวในดวงตาหนาแน่นมาก น่ากลัวว่าจะไม่ใช่คนมีสะอาด
แต่ถึงอย่างไรข้าก็ไม่ได้รู้จักท่านชายผู้นี้" ท่านพ่อตัดสินใจตามความเห็น
ตัวเองจะดีกว่า" อิงอิงพูดอย่างระมัดระวัง

"พ่อดูสีหน้าเจ้าเมื่อครู่ก็รู้แล้ว" ท่านอ๋องทอดถอนใจ "เจ้าไม่เคยมอง
คนผิด พ่อเชื่อสายตาเจ้า ดูท่าพ่อคงงุดอกความเห็นเรื่องนี้ต่อจักรพรรดิ"

อันที่จริงอิงอิงน่าจะหรือจะมีความสามารถพิเศษอะไร นางเพียงแค่มิ

ไหวพริบปฏิภาณและการสังเกตที่ละเอียดมากกว่าคนทั่วไปเท่านั้น นานวันไปนางจึงย่อมมองเห็นจากความนัยจากนัยน์ตาคน ท่านอ่องรู้ว่าบุตรีสาวเป็นคนฉลาด ดังนั้นจึงมักขอความเห็นจากนางเสมอ

"ไม่มีคนอื่นแล้วหรือ จักรพรรดิคงจะทรงมีคนในพระทัยกระมัง"

เรื่องบรรเทาภัยเกี่ยวข้องกับทุกข์สุขของราษฎรโดยตรง อิงอิงเองก็หวังจะให้ส่งขุนนางดีไป ราษฎรประสพภัยธรรมชาตินับว่าทรมานมากแล้ว หากยังต้องประสพภัยมนุษย์อีกมีหรือจะรับไหว

"คนในพระทัยจักรพรรดิน่าจะเป็นฉีเออร์เล่อ"

เมื่อพูดถึงคนผู้ที่ท่านอ่องก็เบ้าปากเล็กน้อย แสดงให้เห็นว่าเขาไม่สู้จะเห็นด้วยนัก อิงอิงเห็นดังนั้นก็หัวเราะออกมา

"จิวินอ่องฉีเออร์เล่อเป็นถึงขุนนางคนสนิทของจักรพรรดิ แต่ดูท่าท่านพ่อจะไม่ค่อยปลื้มเขากระมัง"

นางไม่เคยพบฉีเออร์เล่อมาก่อน จิวินอ่องอายุน้อยผู้นี้ปกติแล้วไม่ค่อยปรากฏตัวในงานเลี้ยงเท่าไรนัก แม้นางจะเคยได้ยินเรื่องราวเกี่ยวกับเขามากมาย ทว่าจนแล้วจนรอดก็ยังไม่เคยเจอตัวจริงสักครั้ง

"เด็กหนุ่มผู้นี้มีนิสัยคึกคะนอง ทำงานไม่รู้จักอ่อนน้อม ภัยคงจะมาถึงตัวเข้าสักวัน" ท่านอ่องออกความเห็นอย่างเหลืออด

"แต่จิวินอ่องเป็นคนมีความสามารถไม่ใช่ว่าหรือ" อิงอิงได้ยินเกียรติประวัติของเขามาไม่น้อย รู้ว่าเขากำลังเป็นที่โปรดปรานของจักรพรรดิ ทว่าหาได้เพราะเขาเป็นพระญาติของจักรพรรดิไม่ "ท่านพ่อคิดว่าถ้าคนผู้นี้ไปบรรเทาภัยแดนใต้ เขาจะแอบยกกองทัพยากรของราษฎรหรือไม่"

"เรื่องนั้นคงเป็นไปได้ ฉีเออร์เล่อไม่ใช่คนประเภทนั้น อีกอย่าง เขา

ชาติกำเนิดดี มีอำนาจล้นฟ้า มีหรือจะขัดสนเรื่องเงินทอง"

แม้ท่านอ่องจะไม่ชอบใจลักษณะการทำงานของฉีเออร์เล่อ แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าคนผู้นี้ดูไม่เหมือนคนละโมภโลกมากสักนิด น่าจะบอกว่าเขาไม่แยแสสนใจเสียมากกว่า เพราะเขาก็ไม่ได้ญาติติกับขุนนางใหญ่จอมฉ้อราชฎ์ บังหลวงพวกนั้นเหมือนกัน

อิงอิงยิ้ม "เช่นนั้นก็ไม่มีปัญหาแล้ว ท่านพ่อก็มีคำตอบในใจอยู่แล้ว ไม่ใช่หรือ"

ทว่าท่านอ่องได้ยืนดั่งนั้นกลับยิ่งขมวดคิ้วแน่น

"พ่อไม่มีวันเสนอชื่อฉีเออร์เล่อ"

เมื่อเห็นสีหน้าที่ดูคล้ายจะฮึดฮัดขัดใจของบิดา อิงอิงจึงได้แต่ยิ้มบาง ๆ ทว่าในใจกลับเริ่มรู้สึกสนใจฉีเออร์เล่อขึ้นมาไม่น้อย หากวันใดมีโอกาส นางก็คิดอยากจะพบเขา

นางในเวลาที่ไม่อาจล่วงรู้เลยว่า การพบเจอกันระหว่างนางกับฉีเออร์เล่อ จะเกิดขึ้นในสถานการณ์เช่นนั้น

วันต่อมาจักรพรรดิมีพระราชโองการให้ฉางหยางจวิน อ่อง อ้ายชินเจี๋ยหลัว ฉีเออร์เล่อไปบรรเทาภัยที่แดนใต้ ล่าซื้อเทอซึ่งพลาดโอกาส ตักดวงผลประโยชน์ครั้งนี้ไปโมโหเดือดดาลเป็นอย่างยิ่ง

สองวันต่อมา ขณะที่อิงอิงกำลังก้าวออกจากวังอ่องเตรียมตัวจะไปเยี่ยมน้องสาว นางพลันถูกคนพาตจากด้านหลังจนสลบ นางพยายามฝืน ลืมตาขึ้นมาท่ามกลางสติที่เลือนราง รู้สึกราวกับเห็นดวงที่ไฉ่เคราสั้นปรากฏ ผ่านตาไป

น้องเสนา

นางเอ่ยชื่อคนผู้นั้นออกมาอย่างซ้าๆ
"ล่า...ชื่อเพื่อ"
คำสามคำนี้นำมาซึ่งเสียงสบด่าครั้งใหญ่ นางถูกกรอกยาและ
ลักพาตัวไปเช่นนี้เอง

7

ณ วังฉางหยางจวินอ๋อง บ่าวไพร่ในลานสวนด้านหลังเดินกันขวักไขว่ บรรรยากาศยามบ่ายในวังอ๋องค่อนข้างอึมครึม แทบไม่มีใครคุยกันเท่าไรนัก อิงอิงออกแรงบิดผ้าห่มในมือจนหมดน้ำ จากนั้นจึงเขย่งสู่ดปลายเท้า สบแดดผืนผ้าให้ขำมราวไม้ไผ่ ก่อนจะคลี่ผ้าผืนอย่างเรียบร้อยเพื่อไม่ให้เกิด รอยยับ

ในตอนนี้อะเสียงร้องไห้เล็กๆ เสียงหนึ่งดังลอยมาจากมุมกำแพง นาง ลูบหน้าพลงหันไปมอง เห็นสาวใช้อายุราวสิบสามสิบสี่ปีผู้หนึ่งกำลังเดิน สะอื้นให้เข้ามาในลานสวน

"ตุ๋ฉาน เกิดอะไรขึ้น"

อิงอิงเดินไปหานาง ทันทีที่เห็นบาดแผลบนหลังมือเด็กสาวก็พลัน สะดุ้งเฮือก รีบคว้าแขนนางมาถกแขนเสื้อขึ้นดู รอยแผลเขี่ยนตีเส้นแล้ว เส้นเล่าปรากฏขึ้นมาแก่สายตาดังคาด

น้องเสนา

"ข้า... พี่อิง!" ตู๋ฉานสะอึกสะอื้น ดึงแขนเสียนางไว้ "ข้าทำน้ำชาหก
แม่บ้านหลี่มาเห็นข้าจึงเขียนข้าด้วยแกล้ ฮือๆ ข้าไม่ได้ตั้งใจจะเดินล้ม
จริงๆ นะ ก็รองเท้ากระดาง* มันไต่เดินลำบากนี่นา"

ตู๋ฉานเป็นสาวใช้ที่เพิ่งเข้าวังอ่อง อายุยังน้อยก็จากบิดามารดามา
หาเลี้ยงตนเอง อิงอิงรู้สึกสงสารนางจึงคิดอยากดูแลนางเป็นพิเศษ แม้
สภาพนางจะไม่ได้ดีไปกว่าอีกฝ่ายสักเท่าไร ทว่านางก็ยังตั้งใจดูแลสาวน้อย
ผู้อ่อนวัยกว่านางหลายปีคนนี้สุดความสามารถ

"เจ้าไม่เคยสวมรองเท้ากระดางมาก่อนย่อมไม่ชินเป็นธรรมดา ลอง
ฝึกบ่อยๆ เข้า อีกหน่อยก็เดินได้คล่องแล้ว" อิงอิงตบไหล่ปลอบตู๋ฉาน

รองเท้ากระดางคือเครื่องแต่งกายของชาวแมนจู ทว่าบ่าวไพร่ที่เข้ามา
ทำงานในวังอ่องเช่นพวกนางล้วนเป็นชาวฮั่นทั้งสิ้น หากช่วงแรกจะรู้สึก
ไม่ชินอยู่บ้างก็นับว่าปกติ ทว่าแม่บ้านหลี่ผู้ดูแลบ่าวไพร่เช่นพวกนางกลับ
ใจไม่ใส่ระกำนั้ก อะอะก็คิดว่าทุบตี นางกลัวเหลือเกินว่าตู๋ฉานตัวน้อยจะทน
ไม่ไหวเข้าสักวัน

"แต่ว่าพี่อิง ท่านกลับเดินได้คล่องแคล่วราวกับสวมรองเท้ากระดาง
มาตั้งแต่เกิด ไม่กลัวล้มเลยสักนิด" ตู๋ฉานยกมือขึ้นปาดหน้า

เรื่องนี้แม้แต่อิงอิงเองก็ยังไม่รู้สึกระหลาดใจเหมือนกัน ในเมื่อนางถูก
ขายเข้ามาเป็นบ่าวไพร่ในวังอ่อง นั่นก็แปลว่านางเป็นชาวฮั่นอย่างไม่ต้อง
สงสัย ทว่านางสวมรองเท้ากระดางครั้งแรกกลับรู้สึกอิสระนัก ไม่เพียง
เดินเห็นได้คล่องแคล่ว แม้กระทั่งวิ่งเหยาะๆ ก็ยังไม่มีปัญหา ราวกับว่า

* รองเท้ากระดางหรือรองเท้าแมนจู เป็นรองเท้าผ้าของสตรีในวังสมัยราชวงศ์ชิง ตรงกลางฝ่าเท้าเสริมด้วยไม้สูงประมาณ
เจ็ดเซนติเมตรทำให้รองเท้าเหมือนกระดางดอกไม้

นางเคยสวมรองเท้าชนิดนี้มาแล้วหลายปี

หากจะว่ากันตามจริง สภาพของอิงอิงไม่ได้ดีไปกว่าตุ๊กตานเลย เพราะอย่างน้อยตุ๊กนางก็ยังมีย่านให้กลับไปได้ ในขณะที่นางถูกขายซึ่งเป็นญาติผู้พี่ส่งเข้ามาทำงานในวังต้องเป็นเวลาสองเดือนแล้วก็ไม่ได้เห็นหน้าเขาอีก

ญาติผู้พี่บอกว่านางไม่มีญาติพี่น้องที่ไหน หลายปีมานี้เขาเป็นคนส่งเสียเลี้ยงดูนาง แต่เนื่องจากตอนนี้เขาแต่งงานแล้ว ไม่มีปัญหาหาเลี้ยงนางเปล่า ๆ อีกต่อไป ดังนั้นเขาจึงส่งนางเข้ามาเป็นป่าวไพร่ในวังต้องแห่งนี้

เรื่องทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับตัวนาง นางล้วนฟังมาจากญาติผู้พี่ของนางทั้งสิ้น เพราะนางจำอะไรไม่ได้เลย หากเขาไม่บอกชื่อนางให้นางรู้ นางก็คงไม่รู้แม้แต่ชื่อตนเอง!

จากที่ญาติผู้พี่ที่นางเล่ามา นางสูญเสียความทรงจำเพราะหกล้มได้รับบาดเจ็บที่ศีรษะ ทำให้นางมักรู้สึกปวดศีรษะบ้างเป็นครั้งคราว ทว่านางกลับนึกอะไรก็ไม่ออกสักอย่าง แม้แต่ชายที่อ้างตัวว่าเป็นญาติผู้พี่ของนางนั้น นางก็ไม่รู้สึกคุ้นเคยแม้แต่น้อย ซ้ำกลับยังรู้สึกไม่ค่อยชอบหน้าเสียด้วย นางคิดว่าอาจเป็นเพราะก่อนที่นางจะความจำเสื่อม เขาคงไม่ได้ติดต่อกับนางตามที่กล่าวอ้าง นางจึงไม่รู้สึกคิดถึงเขาที่เอานางมาทิ้งใส่วังต้องแล้วหายลับไปสักนิด

อันที่จริงนางควรต้องรู้สึกคับแค้นใจบ้างที่ถูกญาติเพียงคนเดียวทอดทิ้ง ทว่าในใจนางกลับไม่มีความรู้สึกเช่นนั้นเลย ราวกับเขาคนนั้นไม่เคยมีความเกี่ยวข้องกับใดๆ กับนางมาก่อน แม้นางจะรู้สึกประหลาดใจอยู่บ้าง แต่นางก็ทำอะไรไม่ได้แล้ว

"การสวมรองเท้าชนิดนี้ไม่มีอะไรยากเลย ข้าจะสอนเจ้าเอง" อิงอิง

น้องเสนา

พาตุ๋นมาที่มุมหนึ่ง "จำไว้นะ ไม่ว่าจะต้องขยับตัวมากเพียงใด ลำตัวจะต้องตรงเสมอ ที่ขยับมีแค่มือกับเท้าเท่านั้น เช่นนี้จึงจะไม่หกล้มเสียสมดุล"

นางพูดพลางสาธิต เดินตัวตรงหลังตรงรอบลานสวนสองรอบ

"ท่านเดินได้น่ามองนัก รวากับพวกผู้หญิงสูงศักดิ์โดยกำเนิดอย่างไรอย่างนั้น" ตุ๋นถามเอ่ยอย่างชื่นชม

ตุ๋นรู้สึกว่าจะไม่เพียงท่าทางการเดินเท่านั้น ทว่าแม้แต่ลักษณะการพูดจาของอิงอิงก็ฟังดูสูงส่งสง่างามไม่แพ้กัน ดูอย่างไรก็ไม่เหมือนคนเป็นป่าวไพร่

ทว่าแม่บ้านหลีกกลับโหดร้ายกับอิงอิงนัก มักมอบหมายงานหนัก ๆ ให้นางทำเสมอ เรื่องนี้บรรดาป่าวไพร่ส่วนหลังต่างรู้ดี โดยเฉพาะอย่างยิ่งตอนที่อิงอิงเข้ามาใหม่ ๆ นั้น ดูเหมือนนางจะทำอะไรไม่เป็นสักอย่าง นางโดนแม่บ้านหลีกเรียกรวดไล่ทั้งวัน โชคดีที่นางเรียนรู้อะไรได้เร็ว จึงสามารถรอดชีวิตจากแม่บ้านหลีกมาถึงตอนนี้ได้

"อย่าเอาแต่มองสิ ลองทำตามที่ข้าบอกดู" อิงอิงพูดพลางจูงมือตุ๋น คนทั้งคู่ฝึกเดินในลานว่างด้านหลัง ดูเหมือนตุ๋นจะค่อย ๆ จับเคล็ดลับได้แล้ว ขอเพียงไม่ตื่นเต้นจนเกินไปก็ไม่น่าจะมีอะไรผิดพลาดอีก ทว่าฝึกกันได้ยังไม่ทันเท่าไร สาวใช้คนหนึ่งก็เดินมาเรียก

"แม่ครัวเดี่ยวของหวานไว้เรียบร้อยแล้ว เจ้ามายกไปที่ห้องท่านอ๋องเสีย"

"ทะ...ท่านอ๋อง?" ตุ๋นถามได้ยืนดิ่งนั้นถึงกับไหล่ทุรด

"พี่สาวท่านนี่ ห้องท่านอ๋องมีป่าวไพร่คอยปรนนิบัติอยู่แล้วไม่ใช่หรือ ทำไมจึงให้ป่าวส่วนหลังยกเข้าไปเล่า" อิงอิงขมวดคิ้วน้อย ๆ

วังฉางหยางจวินอ๋องแห่งนี้มีป่าวไพร่มากมายมหาศาล สามารถแบ่ง

ได้เป็นบ่าวส่วนหน้าและบ่าวส่วนหลัง บ่าวส่วนหน้ามีหน้าที่ปรนนิบัติรับใช้เจ้านายโดยตรง ส่วนบ่าวส่วนหลังมักจะรับผิดชอบงานใช้แรงงานหนักโดยทั่วไปแล้วงานส่วนหน้าค่อนข้างสบายกว่า ซ้ำยังมีโอกาสได้พบปะเจ้านาย เอาอกเอาใจเจ้านาย หากปรนนิบัติได้ดีก็มักได้รางวัลจากเจ้านาย ทว่านี่เป็นสภาพการณ์โดยทั่วไป ไม่ใช่ที่วังอ่องแห่งนี้

บ่าวทุกคนในวังอ่องต่างหวาดกลัวเรื่องหนึ่งมาก นั่นก็คือการปรนนิบัติท่านอ่อง แม้ท่านอ่องไปบรรเทาภัยแดนใต้สองเดือนและเพิ่งกลับมาเมื่อวาน แต่ชื่อเสียงทางร้ายของท่านอ่องเป็นที่เลื่องลือนัก อิงอิงได้ฟังมามากจนไม่นึกอยากฟังอีก

ว่ากันว่าเขาอารมณ์แปรปรวนง่าย นิสัยรุนแรงจนน่าตกใจ หากบ่าวทำไม่ได้ตั้งใจเมื่อไร การถูกด่าว่าโขคดี ถูกเขียนก็ยิ่งนับว่าโขคดี ส่วนที่โชคร้ายก็ล้วนโดนไล่ออกจากวังอ่องไป เป็นตายร้ายดีไม่มีใครรู้ ชาวสื่อทั้งหลายล้วนเป็นไปในทางนำหวาดเสียวทั้งสิ้น

"วันนี้ท่านอ่องเปลี่ยนบ่าวที่ปรนนิบัติไปแล้วสามคน พวกเราไม่เหลือคนแล้ว นังเด็กน้อย ตอนยกของหวานเข้าไปก็ระมัดระวังด้วย เมื่อครู่ผู้เตี้ยของพวกเราเพิ่งโดนท่านอ่องตีจนแขนหัก ตอนนี้อย่างนอนคร่ำครวญให้หมอรักษาอยู่ในห้อง เจ้าอย่าได้ทำซุ่มซ่ามให้ท่านอ่องรำคาญเชียว" สาวใช้สั่งงานตุ้ฉาน

"ตีจนแขนหัก?" ตุ้ฉานหน้าซีด ขาเริ่มสั่น "ไม่ได้นะ... ข้าตื่นตื่นที่ไรทำพลาดทุกที เกิดข้าหกล้มขึ้นมาจะทำอย่างไร ท่านอ่องอาจจะฆ่าข้าเสียก็ได้"

เมื่อครู่นางเพิ่งโดนเขียนมาแท้ๆ น้ำตายังไม่ทันแห้งดี ตอนนี้จะให้

น้องเสนา

นางไปปรนนิบัติท่านอ่องอีก มองอย่างไรอนาคตก็อับแสง

แม้ท่านอ่องเป็นคนอารมณ์ร้ายและแปรปรวนง่าย แต่ถึงอย่างไรก็ยังเป็นคนหนุ่ม อายุเพียงยี่สิบห้าก็มีอำนาจล้นฟ้า จึงมักมีหญิงสาวใจกล้าคิดเข้าหาอยู่เป็นระยะ

อู่เตี้ยเป็นสาวใช้ที่หน้าตาสะสวยที่สุดในส่วนหน้า ว่ากันว่าสาวใช้คนอื่น ๆ ยังต้องยอมนางอยู่หลายส่วน สิ่งที่น่างต้องการที่สุดคือการเข้าใกล้ท่านอ่อง วาดหวังว่าท่านอ่องจะพึงใจนาง หากได้เป็นสาวใช้ปรนนิบัติข้างเตียงแล้ว ฐานะของนางย่อมยกระดับขึ้นมาอีกหลายชั้น

ทว่าแม้แต่อู่เตี้ยคนงามยังถูกตีจนแขนหัก แล้วตุ๋นจานจะมีชีวิตรอดจากส่วนหน้าได้อย่างไร ข้อนี้อิงอิงหนักใจนัก

"ไม่รู้ละ เจ้ารีบไปแล้วกัน มิฉะนั้นตีไม่ดีข้าจะโดนหักแขนเป็นรายต่อไป" สาวใช้คนนั้นเอ่ยเร่งพลางจุดตุ๋นไปโดยไม่สนใจใบหน้าซีดขาวของนาง

"ข้าก่อน" อิงอิงทนดูต่อไปไม่ไหว "ข้าจะไปแทนนางเอง กรุณาบอกทางไปห้องท่านอ่องแก่ข้าด้วย"

"พี่อิงอิง!" ตุ๋นตื่นตันใจจนน้ำตาคลอ बै้า

"เจ้าฝึกเยอะๆ อย่าตื่นเต้น ข้าไปประเดี๋ยวเดียวก็กลับมา" อิงอิงปลอบนาง จากนั้นจึงพูดกับสาวใช้คนนั้น "รีบไปเถอะ เจ้าบอกว่าห้ามซักข้าไม่ใช่หรือ"

เมื่อเห็นอิงอิงออกคำสั่งอย่างไม่ลังเล สาวใช้คนนั้นก็ถึงกับเผลอรับคำสั่งนาง ทว่าขอเพียงคนที่ยกของหวานไม่ใช่ตัวนางแล้ว ใครจะไปที่ไม่สำคัญทั้งนั้น

สาวใช้นำอิงอิงไปยกของหวาน หลังจากขึ้นบวบทิศทางไปห้องท่านอ๋อง นางก็หายตัวไปอย่างรวดเร็ว อิงอิงจึงเดินถือถั่วแดงเคี้ยวด้วยนั้นเข้าไปในเขตเรือนพักอาศัยของท่านอ๋องโดยลำพัง

นางเดินก้มหน้าเข้าไป หางตาเหลือบเห็นร่างสูงใหญ่กำลังยืนนิ่งอยู่ที่หน้าต่าง นางไม่กล้ามองนานจึงรีบก้มหน้าลงอย่างรวดเร็ว

"ท่านอ๋อง ของหวานมาแล้วเจ้าคะ เชิญท่านรับประทานตอนร้อน"

นางวางถ้วยของหวานและช้อนลงบนโต๊ะ จากนั้นจึงถอยออกมาหนึ่งก้าว ยืนก้มหน้ารอปรนนิบัติอยู่ด้านข้าง มารยาทข้อเล็กๆ ที่ห้ามมองเจ้านาย ข้อนี้นางฝึกอยู่เป็นนาน เพราะนางมักเผลอสบตาคนโดยไม่รู้ตัวเสมอ ความเคยชินเช่นนี้ของนางนับว่าเลวร้ายยิ่งสำหรับคนเป็นบ่าวไพร่ ทำให้นางต้องถูกแม่บ้านหลีดูตำไม้อู้ที่รอบต่อที่รอบ

"วางไว้" ฉีเออร์เล่อไม่แม้แต่จะหันกลับมา เขาเพียงเอ่ยขึ้นหนึ่งประโยคเท่านั้น

แต่เพราะเขาไม่ได้สั่งให้นางออกไป อิงอิงจึงไม่กล้าขยับเขยื้อนไปไหนได้แต่ยืนนิ่งอยู่ที่มุมห้อง ทว่านางยืนอยู่นานจนเริ่มรู้สึกเบื่อ จึงอดแอบเงยหน้ามองเจ้านายที่สื่อกันว่าน่ากลัวยิ่งกว่าปีศาจไม่ได้

เขาเป็นชายหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่จริงๆ เรือนร่างสูงเพรียว แม้จะไม่ถึงกับบึกบึนล่ำสันอย่างนายกองทหาร ทว่าก็มีไหล่กว้างที่แข็งแกร่ง ลำพังแค่เงาด้านหลังก็เต็มไปด้วยความน่ายำเกรง หากมองจากมุมของนางตรงนี้ โครงหน้าเขาดูคมเข้มเด็ดเดี่ยว เส้นกรามที่ตึงเกร็งบอกให้รู้ว่าเขากำลังเม้มปากแน่น ดูท่าจะอารมณ์ไม่สู้ดีนัก

สายตาของนางอ้อยอิ่งอยู่ที่เส้นโครงหน้าแข็งแกร่งนั้น แม้จะเห็น

น้องเสนา

ใบหน้าเขาเพียงส่วนเดียว ทว่านั่นก็ทำให้นางไม่อาจจะสายตาไปที่ใดได้แล้ว กลิ่นอายแห่งความเดี๋ยวตายที่กำลังฉายออกจากเงาด้านหลังของเขาเต็มไปด้วยความอ้างว้างหนาวเหน็บ นางรู้สึกพรันใจจนไม่อาจจะสายตาได้จริงๆ

เหตุใดชายหนุ่มเช่นเขาจึงมีอารมณ์ร้อนรุ่มฉุนเฉียว ดูเดือดรุนแรงจนทำให้คนรอบกายไม่กล้าเข้าใกล้ เขามีอำนาจล้นฟ้า ได้ครอบครองเป็นเจ้าของวังจวินอ่องตั้งแต่อายุยังน้อย มองอย่างไรก็ไม่น่าจะหม่นหมองได้ถึงเพียงนี้ อิงอิงนึกสงสัย

แต่ความสงสัยนี้กลับนำความเดือดร้อนมาสู่นางโดยพลัน เพราะทันทีที่ฉีเออร์เล่อหันกลับมา เขาก็จับสายตาจ้องเขม็งจากนางได้ นางรีบเสตาทลบอย่างรวดเร็ว ทว่าใบหน้าที่เพิ่งปรากฏแก่ดวงตายังคงทำให้หัวใจนางวุ่นวาย

มองเพียงปราดเดียวนางก็จำโครงหน้าอันเด็ดเดี่ยวของเขาได้แม่นยำ เครื่องหน้าที่ดูราวกับรูปสลักแข็งกร้าว คิ้วเข้มเฉยขื่นไปข้างจอมนมปรากฏความน่าเกรงขามโดยธรรมชาติ ดวงตาคู่นั้นเคร่งขรึมคมปลาบ ทว่านางกลับมองเห็นความไม่สงบและความวุ่นวายภายในนั้น แม้สันจุมุกโด่งตรงกับริมฝีปากบางที่เม้มแน่นทำให้เขาดูขึงขังดุต้น แต่นั่นกลับไม่อาจชู้นางให้ทวนกล้วได้ มีแต่จะดึงดูดนางให้อยากมองดวงตาคู่นั้นซ้ำแล้วซ้ำอีก

"เพิ่งมาใหม่รี"

ฉีเออร์เล่อจับสายตางานางได้ มุมปากผุดรอยยิ้มเหยียดเยาะขึ้นมา สาวใช้คนนี้ช่างไม่รู้จักปกปิดความสงสัยใคร่รู้เอาเสียเลย เขาเพิ่งจะหักแขนสาวใช้ไปนางหนึ่ง นางไม่รู้เรื่องนี้หรือไร

เขาเพิ่งจะกลับมาจากการบรรเทาภัยที่แดนใต้ อันที่จริงเขากลับถึง

เมืองหลวงได้สามวันแล้ว ทว่าวันนี้เพิ่งมีโอกาสกลับเข้าวังอ่อนเป็นวันแรก เขาทำงานยุ่งมาตลอดสองเดือนเต็ม หลังจากเข้าถวายรายงานจักรพรรดิแล้ว จักรพรรดิยังทรงรั้งตัวเขาไว้รักษาราชการอีก เดิมเขาก็เหนื่อยมากอยู่แล้ว มีหน้าที่ยังต้องเจอล่าซื้อเพื่อมาหาเรื่องก่อนออกจากวัง เจ้าหมอนี่ไม่คิดปิดบังแววตาอิจฉาริษาเลยแม้แต่น้อย

แต่เขาไม่สนใจว่าล่าซื้อเพื่อเกลียดเขาเพียงใด ที่เขาไปบรรเทาภัยแดนใต้ก็เพราะจักรพรรดิทรงต้องการให้เขาไป เขาก็ไปและจัดการเรื่องอย่างเรียบร้อย จากนั้นจึงกลับมารายงานผล ทว่าก่อนออกจากวังเขากลับเจอคนที่ไม่ต้องการเจออย่างไม้อาจหลีกเลี่ยง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเจ้าล่าซื้อเพื่อนั้น แม้กระทั่งจะคิดรับมือกับแผนร้ายของฝ่ายตรงข้ามเขาก็ยังรู้สึกว่เสียเวลา

กว่าจะได้กลับมาพักผ่อนที่วังอ่อนก็วุ่นวายมากพออยู่แล้ว แม่สาวใช้แต่งตัวงามพริ้งคนนั้นยังมาช่วยให้เขาเดือดดาลอีก ตั้งแต่เขาเข้าห้องมา นางก็ส่งสายต่ายั่ววนไม่หยุด มือไม้เที่ยวสัมผัสสลับได้ตามตัวเขาราวกับมีเจตนา เขาไม่รู้สึกพิศวาส้อมกอดที่ไม่ได้รับเชิญเช่นนี้ ที่เขาหักแขนนางก็เพราะเขาเกลียดการถูกเนื้อต้องตัวโดยไม่ได้รับอนุญาตที่สุด

ทว่าสาวใช้คนใหม่คนนี้ก็กลับไม่เกรงกลัวเขาแม้แต่น้อย นางไม่เพียงไม่รีบหลบออกไป ยังกล้าเงยหน้าขึ้นมองเขาก็ก เขาชักถอยากสั่งสอนนางขึ้นมาเสียแล้ว

"เรียนท่านอ่อน บ่าวเข้าวังอ่อนมาได้สองเดือนแล้วเจ้าคะ" นางพูดกลางเงยหน้าขึ้นมามีอย่างลึ้มตัว เมื่อปะทะกับสายตาเย้ยหยันของเขาจึงต้องรีบก้มหน้างุดอีกครั่ง

เป็นบ่าวไพร่ช่างยากเย็นเสียจริง เหตุใดนางจึงทำไม่ได้เสียทีนะ

จีเออร์เล่หุบยืม ตักของหวานบนโต๊ะเข้าปากหนึ่งคำ ปรายตามองสาวใช้ที่เฝ้าน้ำมองเขาอย่างเหม่อลอยแวบหนึ่ง

จากนั้นทุกอย่างก็เกิดขึ้นในเวลาเพียงชั่วพริบตา นางยังไม่ทันตระหนักด้วยซ้ำว่ากิริยาตนเองล่วงเกินผู้อื่น ฝ่าถ้วยของหวานก็ติดตัวออกจากชอกนิ้วเขาแล้วพุ่งเข้ากรีดผ่านหน้านางไป ทิ้งรอยแผลไว้ที่หน้าผากอย่างพอดิบพอดี

"ท่านอ๋อง!"

นางปะทะดวงตามาตร้ายค้อน้อย่างตกตะลึง ไม่ได้รู้ตัวเลยว่าเลือดกำลังซึมออกมาจากหน้าผากตนเอง

"ไม่รู้หรือไรว่าข้าไม่ชอบรสหวานจัด ใสหัวไปซะ!" เขาฟันคำพูดเหล่านี้ออกมาด้วยน้ำเสียงเรียบเฉยราวกับกำลังพูดว่า 'ข้าชอบอากาศปลอดโปร่ง' ก็ไม่ปาน ทว่าเนื้อหาคำพูดกลับโหดเหี้ยมนัก

ตอนที่ปะทะกับสายตาคู่นั้น อิงอิงก็รู้แล้วว่าเขาจงใจแกล้งนาง เห็นได้ชัดว่านางล่วงเกินเขาจนเขาโมโหขึ้นมาแล้ว นางรีบสงบอารมณืลนลานโค้งตัวลงอย่างสุขุม จากนั้นจึงถือถาดในมือไปเก็บถ้วยของหวานบนโต๊ะ

"เป็นความผิดของบ่าวเอง บ่าวจะยกมาให้ท่านใหม่เจ้าค่ะ"

เสียงของนางเสกังวาน ไม่ปรากฏอาการสิ้นประหม่าใดๆ ทว่าครั้งนี้นางไม่ได้เฝ้าน้ำมองเขาอีก เพียงเดินยกถาดของหวานและเศษฝ่าถ้วยที่แตกละเอียดออกจากห้องไปอย่างเด็ดเดี่ยวมั่นคง แผ่นหลังตั้งตรง ท่าทางการเดินยังคงฉายประกายความสูงส่ง

สายตาของจีเออร์เล่หุบจับจ้องอยู่ที่ร่างซึ่งเพิ่งจะเดินออกไป เขาพลันหรีตาลง

สาวใช้คนนี้ช่างประหลาดแท้ ในวังอ่องแห่งนี้มีใครบ้างที่พบเขาแล้ว ไม่กลัวจนตัวสั่น มีเพียงนางเท่านั้นที่กล้าปะทะสายตากับเขา สายตาที่จ้องมองไม่มีความเกรงกลัวแม้แต่น้อย ทั้งที่เขาลงมือทำร้ายนางแท้ๆ แต่นางกลับไม่แม้แต่จะยกมือขึ้นคลำบาดแผลที่หน้าผาก ยิ่งปฏิกริยาตอบโต้รุนแรงอย่างอื่นด้วยแล้วยิ่งไม่ต้องพูดถึง

สาวใช้ที่โดนเขาหักแขนคนนั้นยังตัวสั่นท่วมราวกับใบไม้ที่โรยหล่นในฤดูใบไม้ร่วง แต่สาวใช้ที่ชื่ออิงอิงผู้นี้กระทั่งยอมรับผิดยังมีท่าทีที่สงบถึงเพียงนั้น เขาซักจะสนใจนางขึ้นมาแล้วสิ เดิมเขาตั้งใจจะออกไปเดินเล่นนอกวังอ่อง ทว่าตอนนี้เขาเริ่มไม่อยากไปเสียแล้ว อยากรู้กันว่านางจะหลบเลี้ยงเขาแล้วให้สาวใช้คนอื่นยกของหวานมาแทนหรือไม่

อารมณ์หงุดหงิดงุ่นง่านเมื่อครู่กลับค่อยๆ สงบลงได้ในเวลานี้เอง เขานั่งอยู่หน้าโต๊ะในห้องนอน นิ้วมือเรียวยาวเคาะกับผิวโต๊ะเบาๆ ราวกับกำลังคำนวณเวลา

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)